

рѣкль дїаволъ, и не се видѣлъ, а Агáпїа съ голѣмъ
 плачь се молилъ, и скалъ мїлость, и така дошелъ,
 и оумъ мѣ се занелъ ѿ трѣдъ и плачь. И видѣлъ
 пречїстѣю Богородицѣ предъ себе, и мѣ рѣкла: ты
 си се ѿрѣкль ѿ сїна моего, що си влѣглъ въ цѣрк-
 ва та моа; що тѣрсишъ векѣ въ моа та цѣрква, а
 онъ ѿговорилъ смиреннѣ и съ многѣ страхъ: ѿ пре-
 скатаа владычице! нали за грѣшни те твѣи сїнъ
 се мжчїлъ, и азъ се познавамъ зацо самъ голѣмо
 беззаконїе сотворїлъ. И така поменѣвалъ много
 грѣшнїи цю были, а сїнъ твѣи ги ѣ простїлъ, ѿ-
 цѣ тебѣ не малѣ такава помѣщница, а онъ ги про-
 стїлъ, мѣне да ме прїймешъ владычице, колко
 и скашъ можешъ да испрѣсишъ ѿ сїна своего: а вла-
 дїчица мѣ рѣкла: зацо си се покалль ѿ сїчко сѣр-
 це, те прїймамъ, ама да се не гавишъ не благода-
 ренъ въ таа голѣма благодатъ, а ми да покажешъ
 добра работа за покаанїе, онъ и рѣкль: и дрѣгъ
 даръ и скамъ да ми се дадѣ таа кнїга, що дадохъ
 на дїавола, да ми ѣ дадешъ. ѿговори мѣ влады-
 чица: во слабѣ сїна моего и Бога, да ти вїде тебѣ
 и това. И чѣсе гласъ со съ фѣчанѣ на воздѣхъ, и
 говори дїаволъ: ако си мати на прав да та, не прави
 такава неправда ѿ владычице, да ми не зѣмашъ
 оногова, що ми се записалъ со своа крѣвь. ѿго-
 вори владычица: враже истинный, секогашъ лж-
 жешъ, а сега право говоришъ, да самъ мати прав-
 да, за това и скамъ да сотворимъ праведный сѣдъ,
 да и зѣавимъ созданїе сїна моего ѿ твои те рѣцѣ.
 Не ѣ правда ты да ги даржишъ. чѣлъ това Агáпїа,
 и се зарадѣвалъ и се свестїлъ като ѿ глѣбокъ сонъ:
 и видѣлъ рѣкописанїе то си въ рѣцѣ те си свой, и
 много се возрадѣвалъ, и сїчки те, кой то видѣли
 и чѣли такова чѣдо. Това се чѣло по сїчкїа свѣтѣ,
 и дошло въ оушї те на блаженнаго Лѣвнъ, които
 бѣше на онѣа време въ Римъ архїепїскопъ, и пратїлъ